

3. Nimetatud raamkõkkulepet tuleb tõlgendada nii, et sellised siseriiklikes õigusnormides ette nähtud meetmed nagu põhikohtuasjas käsitletavat, ei tohi selleks, et sanktsioneerida tähtjaliste töölepingute või –suhete kuritarvitavat kasutamist, olla vähem soodsad kui need normid, mis reguleerivad sarnaseid siseriiklikke olukordi ega muuta praktikas võimatuks või ülemäära raskeks liidu õiguskorra tulenevate õiguste kasutamise. Eelotsusetaotluse esitanud kohus peab hindama, mil määral on nende põhimõtete koostöös siseriikliku õiguse sätteid, mille eesmärk on sanktsioneerida avalik-õiguslike asutuste poolt järjestikuste tähtjaliste töölepingute või –suhete kuritarvitavat kasutamist.

(¹) ELT C 63, 13.3.2010.

Euroopa Kohtu (kaheksas koda) 16. novembri 2010. aasta määrus (Krajský súd v Prešove (Slovaki Vabariik) eelotsusetaotlus) — Pohotovosť s.r.o. versus Iveta Korčkovská

(Kohtuasi C-76/10) (¹)

(Eelotsusetaotlus — Tarbijakaitse — Direktiiv 93/13/EMÜ — Ebaõiglased tingimused — Direktiiv 2008/48/EÜ — Direktiiv 87/102 — Tarbijakrediidilepingud — Krediidi kulukuse aastamäär — Vahekohtumenetlus — Vahekohtuotsus — Siseriikliku kohtu pädevus hinnata omal algatusel teatud võimalikke ebaõiglasi tingimusi)

(2011/C 30/18)

Kohtumenetluse keel: slovaki

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Krajský súd v Prešove

Pooled

Hageja: Pohotovosť s.r.o.

Kostja: Iveta Korčkovská

Ese

Eelotsusetaotlus — Krajský súd v Prešove — Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglase tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288) ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta direktiivi 2008/48/EÜ, mis käsitleb tarbijakrediidilepinguid ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 87/102/EMÜ (ELT L 133, lk 66), tõlgendamine — Tarbijakrediidileping, mis näeb ette liigkasulise intressimäära ning vaidluse korral vahekohtumenetluse — Eelotsusetaotluse esitanud kohtu, kellele on esitatud lõpliku vahekohtu otsuse täitmisele pööramise taotlus, võimalus hinnata omal algatusel nende klauslite võimalikkude ebaõiglust

Resolutsioon

1. Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ (ebaõiglase tingimuste kohta tarbijalepingutes) paneb siseriiklikule kohtule, kes vaatab läbi niisuguse lõpliku vahekohtuotsuse sundtäitmisele pööramise taotlust, mis tehti tagaselja nii, et tarbijat ei olnud kohal, kohustuse, et juhul kui nimetatud kohtul on otsuse tegemiseks vajalik teave õiguslike ja faktiliste asjaolude kohta, peab ta omal algatusel hindama krediidiandja ja tarbija vahel sõlmitud krediidilepingus ette nähtud viivise ebaoproportsionaalsust, kui siseriiklike menetlusnormide kohaselt on niisugune hindamine võimalik samalaadsetes menetlustes, mis põhinevad siseriiklikul õigusel.

2. Asjaomasel siseriiklikul kohtul tuleb välja selgitada, kas sellist krediidilepingu tingimust, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mis eelotsusetaotluse esitanud kohtu tõdetu kohaselt näeb tarbija suhtes ette ebaoproportsionaalselt suures summas sanktsiooni, tuleb kõigist lepingu sõlmimisest tulenevatest tagajärgedest lähtudes pidada ebaõiglaseks direktiivi 93/13 artiklite 3 ja 4 tähenduses. Jaatava vastuse korral tuleb nimetatud kohtul selgitada välja kõik tagajärjed, mis siseriikliku õiguse kohaselt sellest tulenevad, veendumaks, et kõnesolev tingimus ei ole tarbijale siduv.

3. Sellistel asjaoludel, nagu on kõne all põhikohtuasjas, võib niisuguse krediidi kulukuse aastamäära puudumine tarbijakrediidilepingus, mille mainimine lepingus on nõukogu 22. detsembri 1986. aasta direktiivi 87/102/EMÜ (tarbijakrediiti käsitlevate liikmesriikide õigus ja haldusnormide ühtlustamise kohta), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. veebruari 1998. aasta direktiiviga 98/7/EÜ, kontekstis oluline, kujutada endast otsustavat asjaolu siseriikliku kohtu poolt läbiviidava analüüsi raames, saamaks teada, kas tarbijakrediidilepingus selle krediidi kulude kohta käiv tingimus on koostatud lihtsas ja arusaadavas keeles direktiivi 93/13 artikli 4 tähenduses. Juhul kui see nii ei ole, on selle kohtu pädevuses omal algatusel hinnata lähtuvalt kõigist lepingu sõlmimisest tulenevatest tagajärgedest, kas krediidi kulukuse aastamäära mainimata jätmine selle lepingu kulusid käsitlevas punktis võib muuta selle tingimuse ebaõiglaseks direktiivi 93/13 artiklite 3 ja 4 tähenduses. Hoolimata võimalusest hinnata nimetatud lepingut, lähtudes direktiivist 93/13, tuleb direktiivi 87/102 sellegipoolest tõlgendada selliselt, et see võimaldab siseriiklikul kohtul kohaldada omal algatusel norme, millega võeti siseriiklikku õigusesse üle selle viimase direktiivi artikkel 4, mis sätestab, et krediidi kulukuse aastamäära puudumine tarbijakrediidilepingus toob kaasa selle, et leping loetakse sõlmituks ilma intresside ja kuludeta.

(¹) ELT C 134, 22.5.2010.